

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/26/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121413955
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6121413955.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: T. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX, XXX XX I., o zaplatenie sumy XX.XXX,XX eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 10Csp/119/2021-249 zo dňa 01.06.2023 takto

rozhodol:

Odvolačný súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením vyhlásil, že nemá právomoc, konanie zastavil, stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal a zároveň rozhodol o vrátení súdneho poplatku žalobcovi v sume XXX,XX eura. Svoje rozhodnutie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 9, § 161 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), kapitolu II, oddiel 1, čl. 4, kapitolu II, oddiel 4, čl. 17, čl. 18 ods. 1, 2, čl. 19, oddiel 8, čl. 27, čl. 28 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Brusel Ibis), čl. 7 ods. 2 druhej vety zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy XX.XXX,XX eura s príslušenstvom. Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal dňa 12.07.2021 platobný rozkaz, ktorý sa žalovanému nepodarilo doručiť do vlastných rúk, a preto vec postúpil Okresnému súdu Komárno.

2. Súd prvej inštancie na základe oznámenia Mesta Hurbanovo, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, o štátnom občianstve žalovaného, ktorý je občanom Maďarska, skonštatoval, že nastali okolnosti, pre ktoré nemá právomoc vo veci ďalej konať, pretože v zmysle oddielu 4 čl. 18 ods. 2 Brusel Ibis nemožno žalovaného vo veciach spotrebiteľských zmlúv žalovať na súde členského štátu, v ktorom nemá bydlisko. Z dôvodu, že žalovaný nie je občanom Slovenskej republiky a nemá bydlisko na území Slovenskej republiky, nemožno ho žalovať na súde členského štátu, pokiaľ nenastala dohoda o právomoci medzi sporovými stranami podľa kapitoly II., oddiel 4, čl. 19 Brusel Ibis. Súd zistil, že takáto dohoda medzi stranami sporu uzatvorená nebola a ani nevyplyvala zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb, ani zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb vrátane dodatkov k nim uzatvoreným.

3. Keďže súd v rámci vykonávania úkonov potrebných pre zistenie skutočného pobytu žalovaného zistil, že tento je občanom Maďarska a na našom území nemá bydlisko, postupoval podľa kapitoly II., oddielu 4 čl. 18 ods. 1, 2 Brusel Ibis a konanie v súlade s § 9 ods. 1 CSP pre nedostatok právomoci vo veci ďalej konať, zastavil. Uviedol tiež, že nedostatok právomoci súdov Slovenskej republiky je neodstrániteľnou prekážkou konania, a preto konanie zastavil.

4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 257 CSP, keďže zavinenie, ktoré spôsobilo zastavenie konania nemožno pričítať žiadnej zo strán konania, pretože v tomto prípade išlo o okolnosť, ktorú nebolo možné predvídať a v predmetnom konaní ani jednej zo strán trovy konania nevznikli. Zároveň rozhodol o vrátení zaplateného súdneho poplatku prostredníctvom prevádzkovateľa systému podľa § 11 ods. 1 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

5. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na ustanovenia § 3 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky. Uviedol, že ak by mal žalovaný úmysel zdržiavať sa na uvedenej adrese na území Maďarska trvalo, bolo jeho povinnosťou v zmysle § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu ohlásiť ohlasovní skončenie trvalého pobytu. Keďže trvalý pobyt žalovaného je i k dnešnému dňu evidovaný na území Slovenskej republiky, a to konkrétne na adrese A. XXXX/XX, XXX XX I. (čo potvrdil v odôvodnení rozhodnutia aj samotný súd), žalovaný si nespĺnil povinnosť podľa § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu, a je preto zrejmé, že jeho úmyslom nie je trvalo žiť v Maďarskej republike, pretože v opačnom prípade by si uvedenú povinnosť musel splniť. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj fakt, že okresný súd doručoval žalovanému žalobu s prílohami do vlastných rúk na adresu v M. (T. út 8, V., M.), avšak doručenie zásielky bolo neúspešné. V uvedenej právnej veci tak nie je spoľahlivo zistený skutkový stav a nie je ani preukázané, že žalovaný nemá bydlisko na adrese A. XXXX/XX, XXX XX I., keďže ako uvádza sám konajúci súd vo svojom odôvodnení „Z oznámenia Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky zo dňa 14.10.2022 vyplýva, že žalovaný má udelený pobyt občana EU na dobu neobmedzenú a je prihlásený na obec I.. Predchádzajúci trvalý pobyt mal evidovaný na adrese A. XXXX/XX, I.- K..“ Na Okresnom súde Komárno bolo vedené aj konanie proti žalovanému pod sp. zn. 17Csp/122/2021 a sp. zn. 13Csp/137/2020. Má za to, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď aj napriek skutočnosti, že žalovaný má udelený pobyt občana EU na dobu neobmedzenú a je prihlásený na obec I., následne uzavrel, že nemožno žalovaného vo veciach spotrebiteľských zmlúv žalovať na súde členského štátu, v ktorom nemá žalovaný bydlisko. Bydliskom osoby sa nerozumie miesto, kde sa osoba aktuálne, resp. po určitú prechodnú dobu zdržuje, ale len miesto, kde má osoba úmysel trvalo sa zdržiavať a žiť. V konaní však podľa názoru žalobcu nebolo dostatočne a spoľahlivo preukázané a súdom zdôvodnené, že by sa žalovaný mal úmysel trvalo zdržiavať práve na území Maďarska (čo zároveň aj preukazuje nedoručená zásielka žalovanému) a preto má žalobca za to, že bydliskom žalovaného je i k dnešnému dňu adresa A. XXXX/XX, XXX XX I., Slovenská republika (čo zároveň potvrdzuje aj oznámenie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky zo dňa 14.10.2022), keďže na tejto adrese má žalovaný k dnešnému dňu vedený pobyt, teda v zmysle § 3 ods. 1 zákona o hlásení pobytu je táto adresa bydliskom žalovaného. Pri ustálení bydliska žalovaného v cudzom štáte musí mať konajúci súd veľmi starostlivo preukázaný skutkový stav, pretože v opačnom prípade by sa mohlo stať, že súd v Maďarskej republike, kde má žalovaný domnelé bydlisko, tiež rozhodne, že nemá právomoc vo veci konať a on sa nedomôže spravodlivosti. Podľa neho je v rozpore so zásadou spravodlivosti, ak súd vyhlási, že nemá právomoc vec prejednať napriek informácii z Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky zo dňa 14.10.2022 o tom, že spotrebiteľ má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a do dňa podania tejto informácie neoznámil v zmysle § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu, že nemá záujem trvalo sa zdržiavať na území Slovenskej republiky, a keď zároveň bolo na okresnom súde vedené aj iné konanie proti rovnakému žalovanému pod sp. zn. 17Csp/122/2021. Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že žalovaný je osoba s bydliskom na území Slovenskej republiky.

6. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a po prejednaní veci uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Podľa § 391 ods. 1 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

9. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Podľa § 234 ods. 2 CSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

11. Výkladom tohto ustanovenia treba dospieť k záveru, že účelom odôvodnenia rozhodnutia je preukázať jeho správnosť, logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu i s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré preto musia byť preskúmateľné. Súd je povinný rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozhodnutie neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Rozhodnutie musí obsahovať riadne odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

13. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t. j. musí byť preskúmateľné. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

14. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca podal na súd žalobu o zaplatenie z dôvodu neplnenia povinností, ktoré žalovanému ako spotrebiteľovi vyplývali so zmluvy o splátkovom úvere. Keďže žalovaný je spotrebiteľom, skúmal súd prvej inštancie, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (§ 161 CSP). Súd na základe oznámenia mesta I. Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky dospel k záveru, že nemá právomoc vo

veci ďalej konať s poukazom na oddiel 4, čl. 18 ods. 2 nariadenia Brusel Ibis, keďže žalovaný nie je občanom Slovenskej republiky, je občanom Maďarska a na území Slovenskej republiky nemá bydlisko.

15. V konaní je nesporné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľský vzťah, v ktorom žalobca vystupuje ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ. Keďže žalovaný (spotrebiteľ) je štátny občan Maďarskej republiky, vystupuje v tomto konaní cudzí prvok. S ohľadom na prítomnosť cudzieho prvku, je potrebné pri skúmaní právomoci vychádzať z nariadenia Brusel Ibis, kde je v čl. 18 ods. 2 uvedené, že spotrebiteľa možno žalovať len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko. Nevyhnutné pre posúdenie právomoci je teda určenie bydliska žalovaného. Pojem bydlisko nemá svoju legálnu definíciu, preto sa vychádza z ustálenej a zaužívanej praxe, podľa ktorej je pri určovaní bydliska potrebné vychádzať z faktického pobytu osoby v súvislosti s jej úmyslom sa na takomto mieste zdržiavať a vytvárať si tu určité rodinné, finančné alebo pracovné zázemie.

16. Po preskúmaní napadnutého uznesenia odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie, ktorým súd vyhlásil, že nemá právomoc a konanie zastavil, dostatočne nezdôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP, pretože riadne neodôvodnil svoje myšlienkové postupy a závery v súvislosti s rozhodovaním týkajúcim sa otázky zastavenia konania pre nesplnenie procesných podmienok. Nepreskúmateľné odôvodnenie súd koncipoval natoľko stroho, že len poukázal na dve oznámenia, podľa ktorých žalovaný nemá na území Slovenskej republiky bydlisko (bod 15. odôvodnenia), a preto súd nemá právomoc vo veci konať. Súdom uvedené konštatovanie nemožno považovať za dostačujúce a správne odôvodnenie rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je zrejmá úvaha súdu, z akého dôvodu dospel k záveru, že žalovaný nemá na území Slovenskej republiky bydlisko. Pokiaľ vychádzame z oznámení, na ktoré v odôvodnení poukázal súd prvej inštancie, tak z oznámenia mesta I. vyplýva, že žalovaný nemá evidovaný trvalý ani prechodný pobyt, je cudzím štátnym príslušníkom, ktorého adresu neevidujú, pričom uviedli, že adresy cudzích štátnych príslušníkov eviduje príslušná cudzinecká polícia (č. I. 216 spisu). Z oznámenia Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky je zrejmé, že žalovaný, ktorý je štátnym príslušníkom Maďarska, má na území SR udelený trvalý pobyt občana EÚ na dobu neobmedzenú a je prihlásený na obec I.. Predchádzajúci trvalý pobyt občana EÚ mal evidovaný na adrese A. XXXX/XX, I.-K..

17. Pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na práve uvedené dve oznámenia, bolo potrebné, aby sa vysporiadal aj s obsahom v nich uvedeným, aby bolo zrejmé, z akých konkrétnych informácií vychádzal a akými úvahami sa riadil, keď dospel k záveru, že žalovaný na území Slovenskej republiky nemá bydlisko. V tejto súvislosti bolo potrebné sa vysporiadať aj s tým, čo súd rozumie pod pojmom bydlisko. Žalobca namietal v odvolaní práve to, že nebolo preukázané, že žalovaný nemá bydlisko na adrese A. XXXX/XX, XXX XX I., pričom argumentoval práve odôvodnením súdu prvej inštancie opierajúcim sa o oznámenie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky zo dňa 14.10.2022, z ktorého vyplýva, že žalovaný má udelený pobyt občana EU na dobu neobmedzenú a je prihlásený na obec I.. Predchádzajúci trvalý pobyt mal evidovaný na adrese A. XXXX/XX, I.- K.. Podľa názoru odvolacieho súdu sa mal súd prvej inštancie bližšie vysporiadať s tým, ako si správu z cudzineckej polície vyložil a prečo uzavrel, že žalovaný nemá bydlisko na území Slovenskej republiky.

18. Podmienky pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky upravuje zákon č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V druhej hlave tretej časti zákona je upravené aj právo občana Únie na pobyt na území Slovenskej republiky (§ 63 a nasl.). Zákon č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky, na ktorý poukázal žalobca v odvolaní, upravuje práva a povinnosti občanov Slovenskej republiky pri hlásení ich pobytu. Zákon sa však nevzťahuje na občanov Maďarskej republiky, a preto žalovanému ani nevznikla povinnosť ohlásiť ohlasovní skončenie trvalého pobytu v súlade s § 6 ods. 1 zákona, ako žalobca namietal v odvolaní.

19. Odpoveď na otázku, či existuje možnosť viesť európske konanie s nízkou hodnotou sporu voči spotrebiteľovi ako žalovanému, ak jeho bydlisko nie je súdu známe, dal Súdny dvor vo svojom rozsudku vo veci C-327/10 Hypotečná banka, a. s. proti Udovi Lindnerovi. Ak má vnútroštátny súd rozhodnúť o žalobe proti spotrebiteľovi, musí najprv overiť, či má žalovaný bydlisko na území členského štátu tohto súdu v súlade s čl. 18 ods. 2 nariadenia Brusel Ibis, pričom v súlade s článkom 62 ods. 1 uplatní právny poriadok svojho štátu. Ak konajúci súd dospeje k záveru, že žalovaný spotrebiteľ nemá bydlisko na území členského štátu tohto súdu, potom musí overiť, či má žalovaný bydlisko v inom členskom štáte.

Na tento účel uplatní v súlade s čl. 62 ods. 2 nariadenia Brusel Ibis právo tohto iného členského štátu. Následne ak vnútroštátny súd naďalej nie je schopný určiť miesto spotrebiteľa a jednak nedisponuje dôkaznými indíciami, ktoré by mu umožnili dospieť k záveru, že spotrebiteľ má skutočne bydlisko mimo územia Únie, je možné čl. 18 ods. 2 nariadenia Brusel Ibis vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak je spotrebiteľ, ktorý je zmluvnou stranou (dlhodobého hypotekárneho úveru) s povinnosťou informovať zmluvného partnera o akejkoľvek zmene adresy, opustí svoje bydlisko predtým, než sa voči nemu podá žaloba pre porušenie zmluvných povinností, majú súdy členského štátu, na ktorého území sa nachádza posledné známe bydlisko spotrebiteľa, na základe čl. 18 ods. 2 tohto nariadenia právomoc rozhodnúť o tejto žalobe, pokiaľ nie sú podľa čl. 62 toho istého nariadenia schopné určiť aktuálne bydlisko žalovaného ani nemajú dôkazné indície umožňujúce dospieť k záveru, že žalovaný má skutočné bydlisko mimo Únie. To znamená, že nariadenie Brusel Ibis nebráni uplatneniu ustanovenia vnútroštátneho procesného práva členského štátu, ktoré v snahe zabrániť situácii odoprenia spravodlivosti umožňuje viesť konanie za neprítomnosti proti osobe, ktorej bydlisko nie je známe, pokiaľ sa súd, ktorý sa sporom zaoberá, ubezpečí predtým, než o ňom rozhodne, že sa uskutočnili všetky pátrania, ktoré ukladajú zásady riadnej starostlivosti a dobrej viery, aby sa zistil pobyt žalovaného.

20. Keďže odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku žalobcu ohľadom záveru o neexistencii bydliska žalovaného na území Slovenskej republiky za dôvodnú, napadnuté uznesenie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) opätovne rozhodne tak, aby bolo zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri závere o existencii, resp. neexistencii bydliska žalovaného na území Slovenskej republiky. Zároveň bude postupovať v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora vo veci C-327/10, a ak zistí, že žalovaný nemá bydlisko na území Slovenskej republiky, potom musí overiť, či má bydlisko v inom členskom štáte. Napokon v prípade zápornej odpovede a v prípade, že súd nedisponuje dôkazmi umožňujúcimi prijať záver, že žalovaný má skutočné bydlisko mimo územia Únie, vyvstáva otázka, či možno právomoc súdu založiť na poslednom známom bydlisku. Súdny dvor odpovedal kladne, pretože takéto riešenie zodpovedá cieľu nariadenia spočívajúcemu v súdnej spolupráci v rámci európskeho priestoru a v posilnení právnej ochrany osôb usadených v Únii. Cieľom je zabrániť tomu, aby bol žalobca zbavený možnosti podať účinný súdny prostriedok nápravy. Svoje nové rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodní tak, aby zodpovedalo požiadavke presvedčivosti a preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).